

(Kort bemærkning).

Ulrik Kragh (V):

Jeg ville ønske, hr. Ole Vagn Christensen havde forstået, at det svar, jeg gav, ikke var til hr. Ole Vagn Christensen. Det svar gav jeg nemlig allerede under andenbehandlingen, og derfor skal hr. Ole Vagn Christensen ikke forvente, at der denne gang kommer en yderligere gentagelse af svaret.

Kl. 14.05

Venstre mener ikke, at det skal være muligt at lave en sådan kollektiv aftale i en virksomhed, og så spørger hr. Søren Søndergaard hvorfor. Det er, fordi der kan være lønmodtagere, som ikke ønsker at deltage i den, og derfor ønsker vi ikke, at man skal lave en bestemmelse, som tvinger dem til det. Det skal være frivilligt, der skal være fri aftaleret. Hvis det er sådan, at man ønsker at gøre brug af sin tillidsmand, kan man gøre det, og hvis man ikke ønsker det, kan man lade være. Der skal ikke laves nogen nye systemer, der skal pakke lønmodtageren ind i noget, lønmodtageren måske ikke nødvendigvis er interesseret i.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Jan Petersen som ordfører.

Jan Petersen (S):

Her har vi et lovforslag, som nu bliver vedtaget af et flertal – et forslag, der formentlig er skabt i en teoretisk studiekreds i Venstre, og som viser, at blokpolitikken nu fungerer i det danske Folketing, på trods af hvad der blev sagt om det spørgsmål i torsdags. Forslaget skal majoriseres igennem.

Vi får et indgreb i en række overenskomster og aftaler, som er indgået af ganske almindelige danskere sammen med deres arbejdsgivere på deres arbejdspladser. Diskussionen om, hvem der skal på deltid, og hvem der ikke skal, og hvorfor man skal på deltid, har fundet et moderne leje, og der kan også findes nye måder at gøre det på fremover. Men flertallet vil ikke acceptere den måde, det foregår på. Spørgsmålet er bare, om man ikke har fortrudt, at man gik i gang med det her, for man har jo mødt mere modstand, end man havde regnet med.

Man har forsøgt, bl.a. via forliget med Dansk Folkeparti, at få forslaget gjort mere spiseligt. Først måtte man gå fra udkastets fravær af en 15-timers-regel og indskrive en sådan regel i selve lovforslaget. Det er for så vidt den største ændring, der er sket, og var den ikke kommet med,

havde forslaget været helt grotesk. Men det var da i hvert fald den første og vel også den egentlige indrømmelse, Venstre gav, for resten af det, der er sket i sagen, er kosmetik, altså indskrivning af EU-retten. Senest har vi så haft en tvist om, hvorvidt det, der sker med det ændringsforslag, vi har stemt om, kun er, at det materielle indhold af funktionærloven sikres, eller hvad det nu er, men det henstår i det uklare.

Tilbage er så, hvad forslaget handler om, og jeg tror i og for sig, vi kan tage udgangspunkt i, hvad Venstres arbejdsmarkedspolitiske ordfører, hr. Jens Vibjerg, sagde under førstebehandlingen. Han sagde bl.a., at det handler om, at det er de magtfulde forbund på enten den ene eller den anden side, der skal afgøre det, og i hvert fald skal man være slyngveninde med tillidsmanden for at have nogen chance for at få lov at gå på deltid. Ud over at det jo er meningsløst at være slyngveninde med en tillidsmand, kunne det altså være, at vi skulle blive enige om herinde at kalde det tillidsrepræsentanter, også i respekt for de mange kvinder, der udfører tillidsrepræsentantgerningen.

Men så siger man også til de mange tusinde mennesker på danske arbejdspladser, der er valgt direkte af deres kolleger: I skal ikke have så meget indflydelse længere. Det, jeres kolleger giver jer, synes vi er for meget, og derfor ønsker vi at gribe ind i det, I har aftalt på jeres arbejdsplads.

Venstre ønsker ikke, at tillidsrepræsentanterne skal have ret til at beskytte deres kolleger mod at blive sat ned i tid. De ønsker ikke at give den fulde ret til at kunne varetage kollegers interesser. De ønsker, at den enkelte skal stå alene over for arbejdsgiveren, og det værste er faktisk, at de også tror, at det er et ligeværdigt forhold, der kommer ud af det. Venstre vil ikke erkende, at der uanset alle pæne juridiske beskrivelser og ministerbesvarelser eksisterer en virkelighed, hvor arbejdsgiveren er den stærkeste, hvis ikke en overenskomst eller en aftale beskytter den enkelte mod overgreb. Forholdet er ikke ligeværdigt uden en aftale, og det er her, vandene skilles, det er her, den ideologiske forskel kommer frem.

Konsekvensen af Venstres synspunkt er dybest set, at faglige organisationer, tillidsrepræsentantfunktionen og overenskomster afskaffes til fordel for personlige aftaler i ethvert anliggende på en arbejdsplads. Det er jo den yderste konsekvens, og derfor handler det her ikke om nye tider på arbejdsmarkedet. Det handler om at